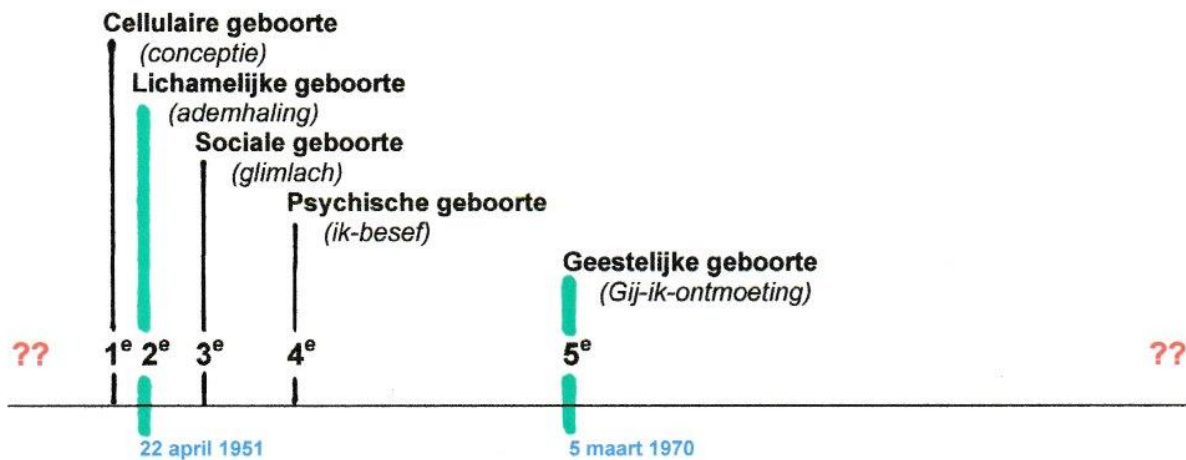

In beweging...

45 jaar na mijn 5^e geboorte

- ?? Wat ging aan 'mij' vooraf?
- ?? Wat komt na 'mij'?

'Voor alles is een tijd' schreef Prediker. 'Er is een tijd van komen en van gaan' luidt de volkswijsheid. Dat geldt ook voor elk mensenleven. Het is ingebed in tijd. Met een duidelijk begin en eind. Hoewel... duidelijk? Wat weet je als mens van jouw eigen leven? Van je geboorte, van je dood. En wat was er voor je geboorte? Wat komt er na je dood? En wat is eigenlijk 'mij'? Intrigerende vragen. Nauwelijks antwoorden. Ik probeer te verwoorden wat ik er nu van begrijp.

In de tijdlijn van mijn leven lichten 2 data op. De eerste datum, 22 april 1951, ken ik alleen van horen zeggen. Al was ik huilend, happend naar adem, volop aanwezig, van die dag waarop het levenslicht mij zag herinner ik mij niks. En over wat aan de bevalling voorafging, zo'n 9 maanden eerder, heb ik nooit iets durven vragen. Inmiddels kan dat ook niet meer, want mijn beide ouders zijn overleden. Ook over mijn 3^e en 4^e geboorte ontbreekt nogal wat informatie. De sociale menswording werd door Frederik van Eeden, psychiater en schrijver, beschreven in zijn gedicht 'Toen ons kindje glimlachte'. Hij heeft het daarin over de ervaring, die ouders opdoen als hun kind op een dag reageert op hun liefkozingen en strelingen met het wonder van de lach. De ouders beseffen op dat moment, dat er ook iets veranderd is in hun kind. Het gedicht eindigt daarmee:

*Hij zond het liefde-teken tot ons weer;
Hij lachte zelf - en was niet eenzaam meer.*

Dat moment zal in mijn leven eerder hebben plaatsgevonden dan wat ik hier laat zien op mijn eerste foto. Alice, mijn oudste zus let op de fotograaf, dat ontgaat Ada en mij. Wij beiden poseren niet en kunnen deze fotoshoot ook niet plaatsen in de tijd, Alice misschien wel. Zij was zich als achtjarige meer bewust van de camera. En juist dat bewust-wordsen-van en kunnen-herinneren-dat is hét kenmerk van de 4e geboorte. Als je besef krijgt van 'mij' en 'ik' en daarmee tegelijk van 'de ander' die anders is dan 'ik', dan word je psychisch geboren. Door te graven in het geheugen licht dat eerste ik-besef weer even op. Mijn vroegste herinnering? Naar oma in Loppersum. 'n Wereld van onbepert kruisbessen plukken en opsmikkelen. Schommelen in de schuur. Die geheimzinnige bedstee... Ik zal een jaar of vijf geweest zijn.

“Dit is het moment...”

Delft, de TH-wijk. 't Is donderdag 5 maart 1970 en het is lunchpauze. Na het laatste college van die morgen zoek ik het gebouw op, waar Ruud me twee dagen eerder over had verteld. Onwennig kijk ik om me heen en zie zo'n 70 medestudenten, druk pratend bijeen. Iemand wijst me op de bar, waar ik een kop koffie haal. Daarna schuif ik aan in een van de rijen, in afwachting van wat komen gaat. Om één uur wordt het stil. Een man neemt het woord en het raakt mijn hart. Nog geen half uur later verwoord ik in stilte de regels van een lied, dat ik jarenlang weigerde mee te zingen als ik thuis weer mee moest naar de kerk:

*Neem mijn leven, laat het, Heer,
toegewijd zijn aan uw eer.
Maak mijn uren en mijn tijd
tot uw lof en dienst bereid.*

Wat was er gebeurd? Dit bleek Marcus 1 vers 15 in praktijk.

Soms lukt het bijbelvertalers woorden te kiezen, die de kern raken. In de pas verschenen *Bijbel in Gewone Taal* is het ze gelukt bij de eerste uitspraak van Jezus zoals Marcus die optekende: “Dit is het moment om je leven te veranderen.” Duidelijke taal. Voor iedereen begrijpelijk. In elk geval komt het bij mij krachtiger binnen dan de NBG-versie: “De tijd is vervuld... Bekeert u en geloof het evangelie.” Natuurlijk ook dat is waar. Dit was de dag van mijn bekering. Maar zoals de BGT zo helder uitdrukt: het gaat niet om een moment. Nee, er speelt veel meer. Hier ligt het begin van een volkomen nieuw traject: “...om je leven te veranderen.”

Maar... is mijn leven nu veranderd?

Dat ik in de kinderwagen als driftkikker soms zo blauw aanliep, dat mijn moeder in paniek raakte, ook dat heb ik van horen zeggen. Gelukkig kon ze het toch goed hanteren en ben ik er niet in gebleven. Maar is die oerkracht nu weg? Ingetoomd door de tijd? Het lijkt erop. Autocoureur ben ik in elk geval niet geworden. Al voelt dat soms als een van die carrière-richtingen die ik niet ben ingeslagen en... waar ik toch ook wel wat spijt van heb.

De foto van de meetpaal, die op een zeker moment in de Andelse Maas wordt geheid, hangt nu in mijn werkkamertje. De kleuren worden steeds fletser. 't Kost ook moeite om terug te halen dat juist die paal een van mijn succesjes was als beginnend ingenieur. Mijn leven is een nogal andere kant opgegaan. Ik heb anders gekozen. Dus ja, 't is anders. Maar is het ook beter? Wat is daarvoor dan het criterium? Is er wel een criterium? Dat ik nog altijd bruis van levenslust, al geeft mijn lijf het steeds verder op? Of dat ik me steeds weer ongelofelijk uitgedaagd voel door de mensen die ik mag ontmoeten? Dat het dan volop begint te borrelen, zo van: Wat speelt er bij de ander? Kunnen we iets voor elkaar betekenen? Hoe kan ik een volgende ontmoeting het beste voorbereiden? enz.

Dit zijn de terugkerende vragen van nu. Van 45 jaar later.

Maar zijn dat goede, valide criteria? Is mijn leven veranderd?

En verder...

Zal deze kop van mij, die Trudie van den Bos ongevraagd beeldhouwde, mij overleven? Heeft ze met deze gelaatsuitdrukking mij getroffen in wie ik ben geworden? Of is het een zichtbare opdracht voor de komende tijd? Suggereert ze, dat ik verder kan veranderen en dat het mogelijk is gaandeweg wat rustiger, vriendelijker te worden? 'k Weet het niet.

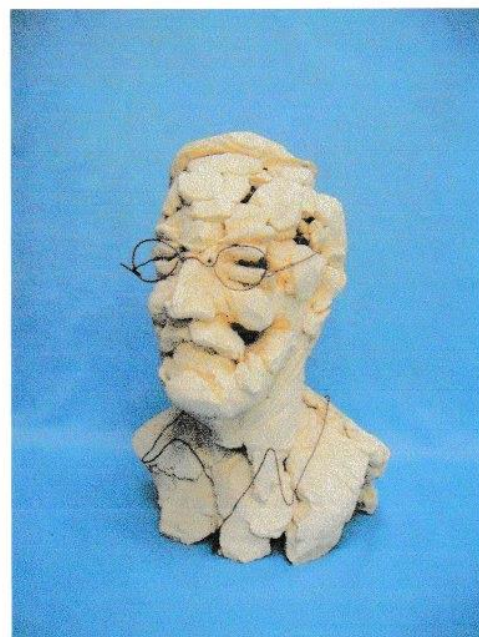
“...om je leven te veranderen.”

Jezus' woorden gelden nog steeds. Veranderen. Wat? Hoe? Waar meet je aan af of er sprake is van een veranderd leven zoals Hij bedoelde? Het criterium waar ik op uitkom is deze vraag: Verander ik in de richting die de Schepper met mij voor ogen had en heeft?

Nu, 45 jaar verder, denk ik: ik hoop van wel.

Of het ook zo is? Vermoedelijk ontdek ik dat na mijn leven.

Maar ja, misschien heb ik er dan helemaal geen behoefte meer aan dat te weten. Want wat is nou de betekenis van 'mijn' leven in het licht van de werkelijkheid straks?

In **Geboortelingen** (www.anderz.info/180.pdf) worden de 6 mogelijke geboortes in een mensenleven verder toegelicht.